

Partners in zorg

Daniel Dziezgowski
en Hilde Baeten
(verpleegkundige)

"Mevrouw Daniel Dziezgowski (76) uit Maasmechelen komt al bijna 22 jaar, 3 keer per week, naar ZOL voor hemodialyse. "Ik wist in het begin niet wat hemodialyse was, niemand in mijn familie had hier ooit mee te maken gehad. Ik dacht dat het voor even was maar toen moest ik blijven komen."

"Ik heb me dan maar op de lijst laten zetten voor een niertransplantatie. Maar omdat ik last had van steeds terugkomende infecties en omwille van mijn zeldzame bloedgroep ben ik hier enkele jaren later op teruggekomen. Het risico was te groot."

"In het begin was het zwaar. Na een dialyse had ik altijd last van misselijkheid, pijn en krampen. Ik hield mij nochtans aan het strenge dieet. Dan ben ik zelf wat gaan experimenteren en nu weet ik perfect met welke voeding ik me goed voel."

"Ik heb altijd geluk gehad. Mijn man heeft me 20 jaar lang zelf naar de dialyse kunnen brengen. Nu rijd ik mee met een taxi, samen met drie anderen. Maar ik klaag niet: we hebben veel plezier met elkaar en ik ben ook altijd snel weer thuis."

"Tijdens de dialyse zit ik in een zetel - een bed wil ik niet - met een boek of

een kruiswoordraadsel. In het begin kende ik alle verpleegkundigen bij naam, maar intussen is de groep zo groot geworden dat ik me soms vergis. En ik ken natuurlijk ook de andere patiënten. We zijn één grote familie. Ik heb met niemand ooit een woord gehad." "Als ik thuis ben, kook ik graag. Ik heb veel hulp van mijn man. Het huishouden doen we samen. We zorgen voor elkaar en voor onze minder-valide dochter. Alleen om te poetsen krijgen we hulp. Met mijn stijve vingers kan ik dat niet meer zelf. En als het lukt, ga ik kienen, vroeger zelfs elke week."

"Het is prima zo, hopelijk kunnen mijn man en ik samen nog lang zo verder." ■